Přípravy spojenců na jarní kampáň.

Dle zprávy amerického korrespondenta, poslané z Furnes v Belgii, 4.000.000 čerstvých vojáků —Francouzů, Angličanů a Belgičanů—je pilně cvičeno, aby mohli zasaditi Němcům prudkou ránu na jaře. To je plán velitelů spojeneckého vojska. V přítomné době spojenci a Němci přezimují podél válečné fronty, 200 míl dlouhé. Nejlepší pluky, které po čtyry měsíce držely zákopy, byly odvolány a na jich místo posláni byli záložníci. Na válečné linii panuje poměrně klid a mimo dělostřelby, která hřmí ve dne i v noci, není jiných bojů.

Zimní kampáň je tu a vojáci odpočívají na svých zbraních. Čekají na jaro. A potom nová armáda spejnců o 4,000.000mužích vržena bude proti Němcům v naději na rozhodné vítězství. Armáda tato bude pohotově ku konci měsíce března. Francouzské zákopy nalézají se nyní v držení záložníků a territoriálních pluků, které v létě nalézaly se ve vnitru země a chránily železnice a udržovaly dopravu nákladů v proudu. Záložníci tito zaujali místo nejlepších francouzských vojínů první obranné linie, kteří nyní si odpočívají a chvílemi cvičí k nové práci, která zahájena bude na jaře.—

Je to armáda o 1,000.000 mužích a k těmto připojeno bude dalších 800.000 mladých mužů, kteří podrobili se tříměsíčnímu cvičení. V tomto však nejsou obsaženi rekruti z roku 1915, kteří také cvičeni jsou pro vojenskou službu. Generál Joffre používá v přítomné době co nejméně mužů první linie v zákopech. Kde Němci mají svoje nejlepší muže, tam, jak je přirozeno, postaveni jsou také nejlepší muži. Ale Němci poslali do zákopů domobranu a spojenci učinitotéž. Následkem této změny panuje na válečné frontě snášenlivější duch. Před šesti týdny v době bojů na Aisne, nepřátelství mezi soupeřícím vojskem bylo takové, že nebylo možné ani pohřbívání mrtvých ani odnášení raněných.

Nyní je tomu ale jnak. Jiní lidé zaujali místa v zákopech. Jsou to již lidé starší a mají ženy a dítky kdesi v dáli. Nejsou tak boje lačni jako jejich druhové z první linie. Mohou sice bojovati právě tak statečně, jako jejich mladší soudruzi, jsou-li k tomu vyzváni, ale není-li toho třeba, nepronásledují nepřítele. Proto dochází k četným lokálním příměřím a dohodám, dle nich nemá býti stříleno na zásobovací povozy. V prvních dobách války taková příměří a dohody byly by nemožností.

Mezi vojskem, nyní usazeným v zákopech nebyly by možné tak zuřivé boje, jako mezi vojskem první linie. Tito vojáci nyní celé dny tráví ve vlhkých zákopech a starají se více o to, jak by se ohřáli, než o zabíjení nepřítele. Spojenci dle všeho nezahájí žádnou útočnou kampáň letošní žimy a vyčkají jara. Německo rovněž nemůže pomýšleti na takovou kampáň, ježto nejlepší svoje vojsko poslalo do ruského Polska proti Rusům. Němci sice neodvolali přílišné množství vojska ze západního bojiště, ale neposílají žádných posil. Německo nemůže podniknouti nic vážného proti Francii v přítomné době a na jaře bude nuceno čeliti zcela nové situaci.

Bilion dolarů měsíčně

Francouzská sněmovna v minulých dnech odhlasovala vojenský rozpočet k vedení války po dalších šest měsíců a vydání na válku jest v onom rozpočtu vypočteno na dvě stě millionů dollarů měsíčně. Tolik považuje Francie za potřebný výdej měsíční na válku. Poněvadž pak Francie jest jednou ze čtyr evropských velmocí ve válce súčastněných, dá se dle jejího měsíčního rozpočtu počítati, že válka evropská stojí evropských velmocí, jakož i menších států válkou stižených kolem bilion dolarů měsíčně.

Jest to suma, jakou si my, obyčejní smrtelníci, nezvyklí počítati s miliony dolarů, sotva představiti dovedeme. Ale dá se dle ní posouditi, co evropská válka pro dotyčné mocnosti a národy znamená v hotových penězích — nepočítaje škod a ztrát způsobených na zničeném a zpustošeném majetku, ochromeném průmyslu a obchodu, atd. Válka evropská jest i peněžním podnikem nad každou představu ohromným a strašlivým, uváží-li se, veškeré ty obrovské oběti pro válku jsou úplně na zmar a zničení, a přispívají jen k zvětšení neštěstí a bídy mezi národy válčícími. A to se mluví jen o obětech hmotných.

Ať na válku díváme se s kterékoliv stránky a snažíme se postihnouti v provádění této pohromy jakékoliv dobro, zůstává nadále chladnou pravdou, že to dobro válkou dosažené jest naprosto nepatrným u porovnání s obětmi, škodami a ztrátami, jaké válka si vyžaduje.

Za úvahu stojí, co užitečného a prospěšného dalo se zbudovati a provésti za peníze, které pohlcuje příšera války.

Pouze za jedno týdenní výlohy na válku mohl by se zbudovati takový podnik, jakým jest Panamský kanál — podnik to, na kterém zbankrotila společnost francouzská, ježto nemohla sehnati dost milionů k dalšímu vedení průkopní práce a na který se díváme s hrdostí a pýchou, jako na veliký úspěch národa amerického.Za půlměsíční výdeje na válku bylo by lze přivésti do náležitého stavu všechny naše splavné řeky.

Peníze, které válka evropská již pohltila, představují prý již nyní třetinu skutečné ceny veškerých železnic amerických.

Nebylo by třeba ani několika měsíčního vydání válečného, aby veškeré cesty ve Spojených Státech byly upraveny a zbudovány v pohodlné, pevné silnice a dlážděné boulevardy.

Jen pomyslete, co za "bilion dolarů měsíčně" dalo by se postaviti škol a vzdělávacích potřebných ústavů, veřených budov, a kolik dětských hříšť zříditi v městech, kde děti nemají příhodného místa k pohrání si, a kolik parků dalo by se poříditi a tím zkrášliti naše města.

Představte si, dovedete-li, co za bilion dolarů dalo by se podniknouti k ulevení bídy a nouze, utrpení a strádání lidského, k zabránění a vyléčení nemocí.

A nyní uvažme, proč místo všeho tohoto dobrodiní obracejí se závratné sumy peněz na vedení války. Příčin k evropské válce udáno již několik, ale jest mezi nimi aspoň jedinná opravdu tak velikou a důležitou, aby všechny ty oběti na životech lidských, penězích a majetku dovedla ospravedlniti — aby z ní bylo viděti, že evropská válka jest potřebnou a spravedlivou?

Na tuto otázku těžko odpovídati kladně.

Rozhodnutí Rumunska.

Německá a rakouská diplomacie utržila v poslední době opět několik závažných nezdarů, které v brzké době projeví se v rozmnožení sil spojenců. Tyto nezdary zaviněny byly ovšem spíše tím, že Německo a Rakousko nemají čeho nabídnout v odměnu za poskytnutí pomoci, kromě mlhavých slibů, v jejichž splnění samy nedoufají. Když v těchto dnech skončila konference tří králů v Malmo, kde Norsko, Švédsko a Dánsko uzavřely skandinávskou allianci, zmařeny byly poslední naděje Německa, že se mu podaří zavléci do války Švédsko, jemuž nabízeno lákadlo ve formě Finska a Laplandu. Švédsko, majíc se rozhodnouti mezi více než pochybnou vyhlídkou na získání tohoto území na jedné straně a jistotou zničení obchodu anglickým válečným lodstvem na straně druhé, nemohlo se ani na okamžik rozmýšleti. Konference v Malmo byla těžkou ranou pro německé diplomaty. Ale horší ještě porážku utrpěli zástupci Vídně a Berlína v hlavních městech balkánských států. Odtud přišly v posledních dnech zprávy, které nadobro odstraňují pochyby o neodvratném rozdrcení rakouské monarchie, jestliže snad ještě někdo o tom pochyboval.—

Snahám ruským podařilo se konečně dosíci narovnání mezi balkánskými státy, které na sebe hleděly nevraživě od poslední války. Rumunsko hned při propuknutí světové války dychtilo po připojení se k Rusku k útoku na Rakousko, jež drží pod svou vládou na tři miliony rumunských duší v Sedmihradech a Bukovině, ale dvě překážky stály mu v cestě. První z nich byl král Karel, jenž nezapomněl na svůj hohenzollernský původ přes dlouhá léta vlády lidu jiné rasy, a který dokonce na vlastní pěst přislíbil dvorům ve Vídni a v Berlíně pomoc Rumunska v případě války. S jakým úspěchem setkal se v těchto záměrech, psali jsme na těchto místech po jeho smrti, jež odstranila první závažnou překážku. Druhou překážkou k účasti Rumunska na válce byly obavy před Bulharskem. Když Bulharsko vysíleno bylo druhou válkou balkánskou, Rumunsko využilo bezohledně jeho bezmocnosti a pouhou hrozbou vojenským zakročením zmocnilo se Silistrie, území při ústí Dunaje, na Černém moři, aniž by vypálilo jedinou ránu. Dnes jsou tyto úlohy obráceny. Bulharsko získá toto území zpět, aniž by potřebovalo o ně válčiti, pouze za cenu zachování neutrality.

Rozhodnutí Rumunska jest smrtící ranou pro Rakousko. Jakkoli není pravděpodobno, že k jeho vojenskému zakročení dojde dříve než po Novém roce, není více žádné pochyby, že Rakousko bude míti záhy na východních hranicích nového nepřítele. Právě v těchto dnech rumunská komise za městnává se nakupováním válečných potřeb ve Spojených Státech. Pokud dlela na cestě v Evropě, a ještě když odjížděla z Londýna,byly vysílány zprávy, že účelem její cesty jest pokus, docíliti mírového dorozumění mezi válčícími státy. Dnes již nikdo nedá se klamati. Jakmile kontrakty na dodávku válečného materiálu budou zadány, 300,000 dobře vycvičených a vyzbrojených mužů bude bušiti na brány Sedmihradska. Jak pochodí při tom Rkousko, jest na bíledni. Jeho vojsko nuceno bylo po strašlivých porážkách vykliditi Srbsko, Halič jest prakticky celá v rukou Rusů, a tito buší dnes již hluboko v nitru Uher do hroutících se sborů monarchie. Rakousko musilo by odvolati všecky sbory, pomáhající Němcům v kampani v Polsku, jstliže vůbec ještě má nějakou autoritu nad velením ve své armádě, a vyslati nejméně pět armádních sborů na východní hranice, kdyby chtělo počítati na nějakou obranu proti rumunské invasi. Mimo to, právě jako v Haliči, Rakousko jest v nevýhodě tím, že nepřítel vnikal by tu do území, obydleného lidem jeho vlastní národnosti. A jak špatně se hájí území, kde nepřítel jest vítanější nežli obhájce, to poznali Rakušani u Lvova. Jestliže již dnes jeví se v Uhrách nespokojenost a ozývají se hlasy po odtržení tak důrazně, že je tlumočí sám černožlutý premier Tisza, možno si představiti, jaký poplach by byl v Budapešti při nebezpečí, že celé Sedmihrady urvány budou Uhrám.

Současně s Rumunskem hlásí se Řecko jako nový spojenec. Podobně jako Rumunsko, přálo si súčastniti se války hned od počátku, a stejně z obav před útokem Bulharska bylo až dosud od provedení svého záměru zdržováno. Řecko chová několik nesplněných tužeb: jest to především připojení jižní Albánie s Válonou a pak zmocnění se tureckých dosud ostrovů v Egejském moři. Z toho důvodu, jeho vmísení se do války znamenalo by větší nebezpečí pro Turecko, nežli pro Rakousko; nicméně bylo by s to vyslati dva armádní sbory na pomoc Srbům, kteří by pak mohli podniknouti důraznou kampaň v Bosně a snad jižních Uhrách. Také účast Řecka zdá se býti zajištěna neutralitou Bulharska, jež byla vykoupena teritoriálními ústupky, pravděpodobně odstoupením důležitého přístavu Kavly, města s obyvatelstvem většinou bulharské národnosti, na něž Bulhaři činili si nároky, a jež jim také přiřčeno bylo ve smlouvě, uzavřené před vypovězením války Turecku. Bulharsko sice popírá, že by toužilo po Drinopoli, ale možno předpokládati, že i tato jest částí ceny, za níž dalo se pohnouti, zachovati neutralitu. Srbsko rovněž drží dosud část bulharské Makedonie, jejímž střediskem jest Kočana. Jest pochybno, zdali Srbsko dalo se pohnouti k vzdání se tohoto území, ale s vyhlídkou na získání Bosny a Hercegoviny a snad částí dalmatského pobřeží tento ústupek nemusil by mu způsobiti přílišnou lítost.

S účastí Rumunska a Řecka na válce prakicky jistou naskytuje se otázka: co počne Italie? Jisto jest, že jakmile tyto dva státy rozmnozí řady spojenců, Italie bude si musiti pospíšiti, pakliže nebude chtíti, aby její vyhlídky na podílení se na kořisti po rozchvácené duální monarchii nezmizely na dlouhou dobu. Smýšlení italského obyvatelstva vůči Rakousku jest příliš dobře známo, než abychom se o něm šířili. Který národ oslavuje popraveného útočníka na císaře sousedního státu jako mučenníka národní ideje, nemá daleko k válce. Dle fakta, kdyby Vídeň řídila se dle pravidla, jež si vytkla vůči Srbsku pro Sarajevský atentát, musila by vypověděti Italii sama válku pro oslavy výročí popravy Oberdankovy. Italie připravuje se k válce, to jest známo, a válka ta může býti vedena jedině proti jedinému státu, Rakousku, třebas by Turecko poskytlo k ní nešikovně záminku útokem na Tripolsko. Osvědčila by se zde dřívější předpověď, že Turecko bude přítěží, nikoli pomocí Německu a Rakousku. Rozhodnutí Rumunska a Řecka urychlí podle všeho rozhodnutí Italie. —

V lednovém čísle "Woman's Home Companion",

Ida M. Tarbelova vyvrací domněnku, že ženy nevdávají se dnes v takovém počtu jako dříve. "Ve Spojených Státech máme nyní 44,639,989 žen,počítaje v to všecky od jednoho roku až do sto let a přes. Padesát dva a sedm desetin procent z těchto — děti, děvčata, a dospělé ženy — jest svobodno čili méně než polovina ženského pohlaví je vdána. Odečtěte od toho však ty, které nejsou manželského věku, a je tomu jinak. Přirozeně názory liší se v tom, co jest manželským věkem. Řekněme, že je jím 19 a přes; shodneme-i se na tom, musíme hned ze svého odhad u odečíst 20 milionů. To dává ihned jiný výraz svatebnímu procentu. Ve skutečnosti 70 procent těch, jimž jest 15 let neb více, se vdávají; a zvýšíte-li věk na 20, 80½ proc. se vdávají; na 25, 86.7 procent vstupují v manželství. Pravdou je, že se vdávají více nežli v r. 1900 aneb 1899. V posledních 20 letech počet vdávajících se žen vzrostl o 2 procenta, a dvě procenta jedná-li se téměř o 30 milionů, znamenají pozoruhodný počet."

Světoznámá tanečnice o moderních tancích.

Světoznámá jedna tanečnice praví, že nynější hnusné moderní americké tance, nebudou míti dlouhé trvání.Američanky nejsou Francouzkami a počínají nahlížet, jak hnusné ony tance ve skutečnosti jsou a jakým zhoubným vlivem působí zvláště na dorůstající mládež. Američanky dosud neztratily veškeré cudnosti. Nemohou netečně přihlížeti k tomu, jak jejich dcery upadávají do kalu a bahna nemravnosti! V New Yorku prý se již nyní tančí mnohem slušněji a ona očistná vlna donese se za nedlouho i sem, " za nedlouho bude tango a jemu podobné nemravné tance zvrhlých ženštin tančeny pouze v pokoutních divadlech nejhoršího druhu. Americká společnost nahlédne brzy, že tango působilo velice zhoubným vlivem zvláště na naše dívky a tu jest jisto, že je zavrhne, neboť Amerika neni dosud zvrhlá. Že tango a jiné hnusné zvířecí tance nalezly chvilkové obliby i u rozšafných Američanů, toho vinu nesou zvláště modistky, jimž plynul užitek z divokých necudných úborů jichž dívky a paní při těchto tancích užívaly, a pak také vydavatelé hudebnin, jichž měšce se rychle plnily. Rozšafní Američané však nahlíží, že by tyto tance přivedly národ v zkázu, a proto proti nim počínají vystupovat. Jest nerozumnou matka, jež dovoluje svým dospívajícím dcerám tance tyto provozovati."

Šibeniční humor.

V dopise jedné krajanky z Čech se píše, že v Čechách koluje tento vtip: Výměna telegramů mezi císařem Vilémem a Františkem Josefem. Císař Vilém oznamuje Františku Josefu:

"Na ústupu čilém,
zraví tě Tvůj Vilém....
A František Josef Vilémovi:
"Věci mám už v rámci,
líbá tě Tvůj Franci....

Mimo to na vratech radnice v Plzni napsal nějaký ferina tento rým:

Marie Terezie prohrála Slezsko,
a ty Franto prohraješ všecko!

Jiná veselá historka koluje po celé Plzni a všude, kde jest vypravována, budí veselost. V době mobilisace, i nyní zastávají v Plzni vojenskou službu městské, ozbrojené sbory, jinými slovy zupáci. Jednoho dne, bylo to začátkem mobilisace, jeden takový gardista konal službu stráže na říšském předměstí. Pojednou spatřil u zastávky ženu, nesoucí na svých bedrách nůši, v níž měla trávu, kterou nažala na náspu železniční tratě. "Nůši dolů", kázal ozbrojený zupák. Ona poslechla rozkazu a když se přesvědčil o obsahu nůše, mohla pokračovat v chůzi. Za nedlouho došla k druhé stráži. "Nůši dolů! Co v ní nesete?" tázal se městský "ostrostřelec" přísným tonem. "Trávu nesu", zněla odpověď ženy.Zupák však nevěřil a tasil šavli, počal propichovat obsah nůše. Tu žena pojednou ostře zvolala: "Pozor, jest tam srp!" "Co že, Srb?" a sundav z ramene rychle pušku, střelili babičce do nůše, až tráva létala kolem. Zupák si totiž myslel, že žena nesla v nůši Srba.

Co nám schází.

Jenerál Crozier, náčelník našeho dělostřelectva, vyslovil se před výborem domu zástupců pro vojenské záležitost, že vláda Spoj. Států nedala dělat žádná šestnácti palcová děla, a že vůbec nehodlá konati s nimi nějaké experimenty, protože jich nepotřebuje.

Tato šestnácti palcová děla, jak známo, byla hlavním překvapením, které německá "kultura" léta Páně 1914 připravila Evropě. Takový šestnácti palcový kanon jest veliká potvora, nemotorná jako hora. Dá se sice dopravovati sem a tam, ale jenom po kusech, a pro každý kus musí býti několik silných nákladních automobilů, a pro ty automobily zase dobré silnice. Ale i když se dělo konečně doveze na místo, kde se ho má použíti, musí míti dobrý cementový základ. Jest očividno, že by to vzalo hodně času, práce i peněz, kdyby Spojené Státy měly po celé zemi budovati silnice a cementové podlahy jenom pro kanony.

Ale i kdyby naše země konec konců měla takové upěchované silnice, cementové podlahy a šestnácti palcová děla, nemohla by jich použíti, když by neměla — do čeho střílet. To jest přece tak jasné jako slunce. A my vůbec nemáme ani naděje, že bychom pro ta ohromná děla našli vhodné terče. Je pravda, Němci taková děla mají. Vyrobily jim je společně Krupova továrna v Essenách a Škodovka v Plzni. Ale Němci věděli, na co těmi ohromnými houfnicemi budou střílet. Měli na mušce pevnosti jako Lutich, Louvain, Maubeuge, Antwerpy, Toul, Verdun, Belfort a jiné. Tyto pevnosti mají — některé jen měly — mohutné hradby s věžemi z ocele a cementu a velikými děly; nebylo tedy možná dobyti jich leda děly ještě většími. A Němci už předem se postarali, aby ohromná děla mohla řádně "pracovat:" již v době míru, před válkou, na příhodných místech, odkud by se na ony pevnosti dalo dobře střílet, stavěli továrny s cementovými podlahami, tenisová hříště s cementovými základy a podobné dobré věci.

Pro nás nikdo nezbudoval takových silných pevností, abychom na ně mohli střílet ze šestnáctipalcových kanonů. A sotva je asi kdo kdy postaví. Musili bychom jíti za moře, abychom našli takové vhodné terče, a k tomu v této zemi dosud nikdo nemá chuti. Ačkoli nám tedy ty ohromné houfnice scházejí, zdá se, že se bez nich docela dobře obejdeme. A nejen to. My se docela dobře obejdeme bez jiných vymožeností militarismu, třeba že při tomné doby někteří američtí vlastenci z evropské války dostávají křeče a volají na kongres, aby obstaral více vojska — a co jest jim důležitější — kupovat více kanonů, ručnic, nábojů a jiných zbytečných věcí.

Tajemný Ostrov!
Od Juliuse Vernea.
Tento krásný román ve třech dílech a čítající 525 stránek pošleme na kteroukoliv adresu ve Spojených Státech
za $1.50.
Adresujte ODVÁRKA BROS., Clarkson.

Zanechte průtržních pasů

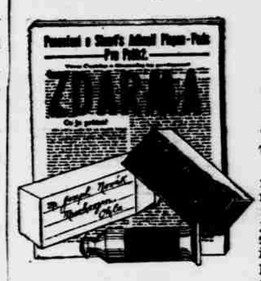

STUART'S PLAPAO-PADS jsou rozličné od pásu, jsouť přidržovači léku a udělány zúmyslně samopřilnavými aby držely částě jistě v poloze. — Žádné řemeny neb přasky přidělány— žádná protivná péra. Nemohou se posunovat, nemohou tudíž dřít nebo tlačit na kosť. — Tisíce se léčili úspěšně doma bez zdržování od práce — zatvrzelé případy vyléčeny. Měkké jako samet — lehce se přiloží — lacině. Vyznamenány zlatou medailií. — Průběh vyhojení jest přirozený, netřeba tudíž později průtržních pásů. Dokážeme co pravíme zasláním Vám na zkoušku Plapao úplně zdarma. Pište dnes.
PLAPAO CO., Block 1665 ST. LOUIS, Mo.

Dlouhé večery již nastávají

a vy zajistě budete toužiti po dobré četbě a protož si Vás přejeme upozorniti na to, že máme na skladě mnoho pěkných a poutavých románů, které prodáváme za poloviční pravidelnou cenu. Pište si o seznam.

ODVÁRKA BROS., Clarkson,Neb.

Padoucnické záchvaty.
Golconda, Nev. duben 1912
Od té doby co jsem započal užívat Pastora Koenig-a Nerve Tonic neměl jsem žádné parouchnické záchvaty od jara roku 1911, a v červnu jsem opět mohl jíti do práce. Dříve se každý obával mě dáti práci protože jsem měl záchvaty padoucnice každodenně po mnoho roků, a nyní přejí si všichni abych pro ně dělal, neb vědí, že nyní jsem jich sprostěn. Lék tento jest jistě poslán od Boha neb nemůžu jej dosti vynachváliti.
Walter Heard.

Zázračné!
Grandview, Wash. srpen 1912
Měla jsem padoucnické záchvaty každé dva neb tři týdny od 33 let, kterých mě lékaři nemohli zbaviti. Od té doby co však užívám Pastora Koenig-a Nerve Tonic, nebyla jsem zachvácena tímto neduhem již po celé dva roky a také se cítím dobře. Působí přízázračně. Paní J. S. Griffin.

ZDARMA cenná kniha o různých nervových nemocí a vzorková láhev léku na kterou koliv adresu. Chudí pacienti dostanou můj lék zdarma, který připravolal Rev. Father Koenig ve Fort Wayne, Ind., od roku 1876, a který nyní připravují.
KOENIG MED., CO. CHICAGO, ILL.
62 W. Lake Street, poblíže Dearborn.
Naprodej v lékárnách za 1.00 láhev, 6 za $5.-00. Velká láhev $1.75; 6 za 9.00.